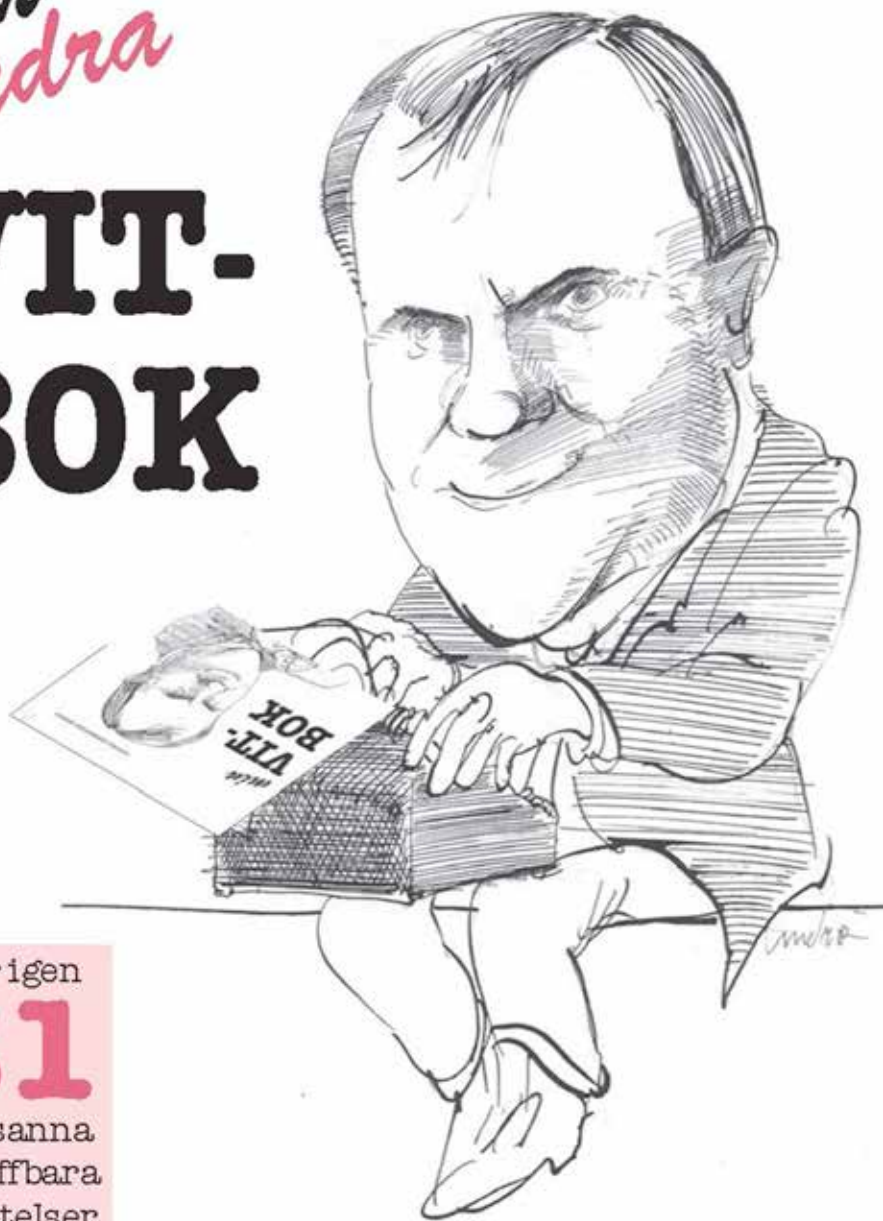

ULTIMA ESPERANZA BOOKS

*min
andra*

VIT- BOK

Åter igen

21

helt sanna
ostraffbara
berättelser

BENGT PLOMGREN

ISBN: 978-91-981942-5-8
© Bengt Plomgren 2014
bengt.plomgren@spiramedia.se

Teckning på omslaget: André Prah

Utgivare: Ultima Esperanza Books
www.ultimaesperanzabooks.se

INNEHÅLL:

Förord / 6
Radiosporten ändrade Slottshovs chockseger / 8
Historiskt i Holmenkollen i backen och på isen / 11
Blåtira, fläskkind och yxhugg i skallen / 14
Axlade domarrollen – slog axeln ur led / 18
Ville vara åskådare, blev högerback / 20
Alla på bollen för vårt dreamteam / 23
Träffade Ingo – men inte hårt / 27
Bosse & Bosse var stora i ring – och medier / 33
”The noble art of self defence” / 39
Nordiska korsflaggor – och vad som är svenskt? / 42
Några steg in i dataåldern / 51
”Burken” som fräste, gnistrade och rök / 54
När jag badade i vodka / 58
Vodka betyder ”litet vatten” – men nu var det inte lite vatten / 61
Kompisen Kens pappa som inte var hans pappa / 66
Surströmmingens otroliga resa och otroliga historia / 73
”Ute och cyklade” 40 kilometer för en pank och desperat alkis / 78
Resande reporter drabbad av snöstorm och nedlagt färjerederi / 82
Liten rolig krasch och en i hästväg otrolig ickekrasch / 87
Hon ville testa mig – testade i stället sig / 90
”Det är jag som har bollen” / 96

Förord

I din hand håller du nu ”Min andra VITBOK”. I förordet till den första stod att det var ”stor risk för ytterligare en bok med 21 nya berättelser om ett år.”

Så du var förvarnad.

Det är alltså åter 21 stycken helt sanna ostraffbara berättelser.

Fyra av dem handlar om bandy. Bakgrunden är att min pappa Karl-Ivar ”Kalle” Plomgren ihop med några kompisar år 1935 grundade Bandyklubben Slottshov. Den är nu Göteborgs äldsta ännu levande bandyklubb. När klubben fyllde 75 år 2010 gjordes en bilaga om klubben till en gratis-tidning i västra Göteborg. Jag skrev åtta artiklar i den bilagan om klubben. Fyra av dem är med här.

Sporttemat fortsätter med två berättelser om fotboll och tre om boxning och boxare.

Här finns också några berättelser om struliga resor, för mig och för surströmming! Strulet fortsätter in i den moderna datatekniken och två händelser med vodka, som inte skulle kunna hända, men ändå hände.

I några av berättelserna figurerar min amerikanske kompis Ken Sanford. Den om hans pappa som inte var hans pappa ger nog en annan känsla i ögat än de flesta övriga historierna i boken.

Här finns också det nationaldagstal jag höll i Onsala på Nationaldagen 6 juni 2013. Ett tal där jag inte fick tala om politik. När ni läst det får ni själva ta ställning till om jag talade om politik.

Några nära har kommenterat de ekivoka äventyr jag beskrev i förra boken.

Jag blev då påmind om en synnerligen ekivok historia som min gode vän Ronnie Strandberg tyckte skulle berättas. Så på begäran finns alltså denna med i slutet.

Men om denna bok är slutet vet jag inte. Jag har minst 25 stycken titlar/ rubriker som minne för nya berättelser som kanske kan komma i en tredje bok längre fram. Vem vet!

Eder

Bengt ”Beppo” Plomgren

I.

Radiosporten ändrade Slottshovs chockseger

**Säsongen 1960-61 var Slottshovs bandy-
lag nykomling i dåvarande division fyra.
Vårt lag i nya tröjor med nya färger och
flera nya unga spelare skulle möta förorts-
kanonerna Fässbergs VIK.**

**Det blev en chockseger för Slottshov. Så
chockerande att Radiosporten vägrade tro
på det inringda resultatet.**

► För så där 50 år sedan fanns det många fler bandyklubbar och därmed serier. Det var stort för Slottshov när vi efter serieseger i division fem skulle debutera i division fyra säsongen 1960-61. Den första seriematchen skulle spelas mot ett av de klassiska Mölndalslagen. Mölndal hade på den tiden flera lag i divisionerna tre och fyra. Vi skulle möta Fässbergs VIK. Förkortningen står för Vinteridrottsklubb. Det laget hade gammalt rykte om sig som stabila och svårslagna. Så vad skulle lilla nykomlingen Slottshov kunna göra mot dem? Dessutom räknades det som hemmamatch för VIK.

Matchen spelades en solig decembersöndag på Brattekleven. Det är en numera betydligt mindre vik i Stora Delsjön precis intill Boråsvägen, dagens riksväg 40. Ytan var perfekt för en bandyplan med lite utrymme runtomkring. Klädde om gjorde man på stranden, där några fick plats i ett enkelt badskjul.

Det var ett på flera sätt nytt Slottshov som kom till spel. När man spelade sina första seriesäsonger hade man inte ens egna lagtröjor utan fick låna

handbollströjor från "moderklubben" Sanna IF. Därefter köpte man egna duvblå tröjor med svart "BKS" på en bandyklubba i svart.

Nu kom laget i nya orange tröjor med lite grönt på kragen. De gamla blå blev i flera år framöver B-lagets matchställ.

Man kom också med en rejäl laddning nya unga spelare.

Unga och gamla

In kom till exempel Stig Jarlsborns systerson, sedermera klubbens ordförande Per-Arne Gustafsson från Dals Rostock. In kom också tvillingarna Gösta och Åke Larsson. Som så många andra med kontakter från Öis där de spelade fotboll. Där kom också en ett år yngre gaisare, Gunder Högström, som senare blev både känd och beryktad i fotboll och ishockey för sin tuffhet och ett glödande temperament.

Men kvar fanns ändå flera i det gamla gardet. Ungdomarna kompletterades av till exempel Stig Jarlsborn, Karl-Erik "Tölö" Kristensson, Helge Ödman, Lennart Biörsmark och Göran Josefsson.

I mål hade man en före detta postis som blivit reklamtecknare. Men denne, Dick Paulsson,

var en märklig målvakt. Han använde glasögon i alla sammanhang. Detta var före kontaktlinsernas tid. Hjärmar hade precis börjat användas, men visir var knappt påtänkt. Slottshov löste dilemman genom att betala nya splitterfria glasögon till Dick, en stor utgift på den tiden.

Så kom spelet igång med de nya, unga, orange Slottshov som var totalt nederlagstippat mot de rutinerade VIK. Men VIK blev totalt sönderkörda och sönderskjutna. Dick med nya glasögon höll tätt i buren. Ungdomarna var snabbskrinare och rann igenom motståndarförsvaret titt som tätt. Skjuta var de inte bra på. Men med bara målvakten kvar kunde de ändå sopa in flera bollar.

Rätt - fel - rätt

Resten sköts in av skarpskyttarna Helge Ödman och Lennart Biörsmark.

Resultatet blev förkrossande 6-0 till Slottshov. Laget och klubbmedlemmar som såg matchen dansade på rosor.

Sedan iväg hemåt där man senare på dagen på radio skulle lyssna på Radiosportens regionala krönika och få höra det

härliga: "Fässbergs VIK mot Slottshov, 0-6".

Krönikan gjordes av legendariske sportjournalisten Helge Härneman, med ordinarie jobb på GHT, Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning.

När Helge kom till vår match så sade han: "Fässbergs VIK-Slottshov, 0-6!" Det blev tyst några sekunder. Sedan hämtade han sig. "Nej, det kan ju inte vara rätt. 6-0 ska det naturligtvis vara!"

Han fortsatte sändningen. Vi slottshovare satt i våra hem och kokade över hans ändring av vår storseger och att han inte trodde vi kunde slå VIK.

Men vad skulle vi göra? Fast någon hade nog ändå gjort något. När sändningen skulle avslutas så sade Helge: "Vi har just fått besked att det rätta resultatet Fässbergs VIK-Slottshov ska vara 0-6 och inte 6-0! Alltså Fässbergs VIK-Slottshov 0-6!"

Mer sade han inte om sin fadäs.

"0-6, det kan ju inte vara rätt."

Jo det var alltså rätt och en historisk match för Slottshov.

II.

Historiskt i Holmenkollen både i backen och på isen

Torup, Munkedal, Åmål och Sjöalt. Det har blivit långresor ibland för Slottshov, Göteborgs äldsta bandyklubb. Men det är ju trots allt inom landet. Laget har faktiskt en gång spelat en match utomlands. Men berättelsen om den matchen handlar mest om backhoppning!

► När Slottshov bara hade funnits i fyra år så spelade laget faktiskt en match utomlands. Men det var naturligtvis i ett grannland. Matchen gick i Oslo 1939. När min pappa berättade om det äventyret så handlade det märkligt nog mer om backhoppning än om bandy.

Exakt varför Slottshov spelade en match i Oslo har jag aldrig fått klart för mig. Men det troliga är att det norska bandyförbundet kom med en förfrågan till Göteborgs Bandyförbund om att skicka upp ett lag till Oslo i samband med Holmenkollenhelgen. Då skulle det komma många svenskar dit för att heja fram de svenska tävlande, främst då backhopparstjärnan Sven Selånger.

Selånger hade i flera år varit en stark utmanare till de norska bröderna Ruud och nu var han i toppform och en av favoriterna till att vinna.

De svenska stjärnlagen i bandy i grannlandskapet Värmland var till exempel Karlstad-Göta och Slottsbron. Men de var ett par klasser bättre än de norska lagen. Dessutom var de ju upptagna av den allsvenska serien. Men ett lag från Göteborg kunde få möta ett Oslolag. Så tror

jag att det gick till. Man lär ha spelat matchen på en spolad grusplan i närheten av Holmenkollen som en slags förmatch till backhoppningen. Min pappa var med och spelade. Det här var ju när man jobbade halva lördagen och lite till. Så troligen åkte laget nattåg till Oslo och spelade sin match på söndagsförmiddagen.

Seger för Selånger - och Slottshov

Resultatet då? Jo, Sven Selånger vann! Jag sade ju att det skulle handla mer om backhoppning än om bandy. Pappa pratade inte mycket om bandymatchen. Jag tror att några hundra tittade på. I ett klipp från Slottshovs 20-årsjubileum står att man faktiskt vann med 2-1.

Men poängen var att den store idolen Sven Selånger vann backtävlingen. Hela Slottshov stod där och hejade på när Sven som förste utlänning vann över norrmännen. Detta gör det också lätt att hitta datum för denna historiska bandymatch: söndagen den 5 mars 1939.

Sven Selånger var född Eriksson i Selånger utanför Sundsvall 1907 och tog sig efternamnet Selånger när han blev känd som idrottsman. Han tävlade i back-

År 2015 fyller Bandyklubben Slottshov 80 år. Den är alltså den äldsta nu levande bandyklubben i Göteborg. 60-talet var stort för klubben. Man gick upp i en högre serie och man fick nya orange klubbtröjor. Hjälm blev obligatoriskt och ibland fick man nu spela på konstis och inte bara på naturis. Några av de gamla veteranerna höll i gång i B-laget och andra veteraner kom ofta och tittade på matcherna. På matcherna träffade man ofta veteraner från andra klubbar. Det blev snack med gamla vänner i Kungsälvsklubben Kareby att försöka spela en veteranmatch i slutet på säsongen. Så blev det. I Kungälv hade konstbanan Skarpe Nord invigts 1965. Matchen mot Kareby lär ha spelats på Skarpe Nord i slutet på säsongen 1968.

På bilden ovan syns Slottshovs lag. Där kan speciellt nämnas de tre grundarna. Längst ner till vänster sitter min pappa Karl-Ivar "Kalle" Plomgren. Han har min Spapshjälm på sig. Pappa var klubbens förste ordförande. Direkt bakom honom står hans gode ungdomsvän Arne Kindberg, som också var en släkting. Pappas äldre bror Lennart gifte sig med Arnes syster Sylvia. Arne var klubbens förste sekreterare.

I samma rad näst längst bort i mörk luva syns den andre ungdomsvännen Henry Lindfors. Henry var klubbens förste kassör.

I mitten i övre raden syns en känd fotbollsspelare, Karl-Erik "Tölö" Kristensson som spelade många år i A-laget i Öis.

hoppning, nordisk kombination och slalom. Han tog VM-guld i nordisk kombination 1933 och silver i backhoppning vid OS i Garmisch-Partenkirchen 1936. Men 1939 fick han alltså sin stora revansch på norrmännen och för den bedriften fick han senare på året Svenska Dagbladets bragdmedalj.

1935 och 1937 hade han blivit knappt besegrad i backen i Holmenkollen av de norska hopparna. Att han borde ha vunnit tyckte till och med norska medier. Men 1939 fick han alltså sin stora revansch. Men då var det tvärtom. Norska medier sade ”rätt seg-rare, men fel år”.

Så Slottshovs historiska ut-landsmatch är en liten pussel-bit i en historisk svensk idrotts-bragd. ●

III.

Blåtira, fläskkind och yxhugg i skallen

Det smäller rejält ibland i bandy. Här kommer några rejäla smällar från Slottshovs 60-tal. ▶▶▶

► Jag brukar säga att jag plattade i A-laget när så där sju-åtta ordinarie var sjuka, skadade eller bortresta. Så det var stort de få gånger man fick vara med.

Detta hände på förvintern 1964. Troligtvis i slutet av november. Första stället med spelbar is brukade vara Kringeldammen i Kareby utanför Kungälv. Dammen räckte precis för en bandybana och var så grund att den frös till spelbar på bara någon dag när kylan slog till.

A-laget skulle spela träningsmatch mot Kareby. Farsan och jag åkte med för att titta på och hjälpa till vid sidan om. Vi tog alltid på oss skridskor och åkte intill banan.

Men två av bilarna med spelare hade aldrig varit där förut och körde fel. Så när domaren skulle blåsa till spel hade Slottshov inte godkänt antal på isen. Snabba order: Kalle och Bengt, ta på er tröjor och gå ut och starta matchen så vi inte förlorar på walk over.

Vi drog på oss tröjor och matchen började. Jag var 20 år och farsan 50. Häftigt att få spela i A-laget. Det kunde nog bli bortemot 20 minuters spel innan de försenade killarna var framme och ombytta.

Det blev inte ens tio minuter.

Ingen fösning

Farsan hade inte spelat någon match på flera år och var obekant med reglerna om inslag från sidlinjen. När Kareby fick inslag så åkte han fram för att täcka vad han trodde skulle bli en fösning. Han fick det hårda inslaget rätt över högra ögonbrynet och stöp som om han var slaktad. Blodet forsade, jag släpade honom av banan och ropade: ”ska du göra så nu när jag för en gångs skull får spela i A-laget?”.

Vi lindade om honom med en handduk och en halsduk. Sedan tog vi av skridskor och gick mot bilen, samtidigt som de anlända killarna gjorde sig klara att hoppa in.

Jag vågade inte köra till sjukhuset i Kungälv. Jag hade hört oroväckande saker om vad som kunde bli följden när man hamnar på sjukhus utanför hemorten. Jag körde till Sahlgrenska i Göteborg. Där sydde de ihop honom. Man sade att han hade haft tur ändå. Hade bollen tagit två-tre centimeter längre ner så hade troligen ögat skadats. Så ögat klarade sig. Men de närmaste

två veckorna hade farsan i omgångar regnbågens alla färger runt ögat.

Vågade inte visa sig

Min kompis Kent Olsson fick sin fullträff lite längre ner i ansiktet. Det var i en B-lagsmatch på Brattekleven i Delsjön. Han ville störa en frisparksskytt mitt på plan. Bollen tog med full kraft på högra kinden. Kent låg ner länge, men kom sedan upp och fullföljde matchen.

Men när matchen var slut såg vi att kinden hade svullnat upp mer och mer. Det såg ut som om han hade en bandyboll innanför kinden, och på huden kunde man nu klart se alla räfflorna av bollen. Kent bodde under oss och åkte med oss hem. Han ville titta på sig själv i backspeglarna i bilen. Vi bad honom vänta med det. När vi kom hem fanns ingen återvändo. ”Bli inte chockad när du kommer in nu och tittar i speglarna. Du ser ut att ha en stor boll innanför kinden.” När han hade stängt dörren hörde vi hur han vrålade när han såg sig i speglarna.

Han blev så knäckt att han inte gick till skolan på tre dagar. Han vågade inte visa sig.

Klubban i bakhuvudet

En annan som blev nästan knäckt på isen var Hans-Lennart (senare bara Lennart) Biörsmark.

Vårt lag hade klassiska antagonister som vi mötte i hårda duster. En av dem var Näset som vi spelade mot flera gånger på deras landbana. Lennart retade gallfeber på flera av Näsetkillarna när han skakade av sig dem och fortsatte mot mål.

Den här gången flippade deras hetsigaste spelare ut totalt efter att han och Lennart varit i högljudda närkamper flera gånger. Efter ännu en sammanstötning var Lennart halvt däckad men på väg framåt. Näsetkillen var nere på knä och gallskrikande svingade han klubban som en yxa rätt i bakhuvudet på Lennart. Lennart hade på sig dåtidens Spapshjälm som var öppen högst upp. Slaget tog delvis på övre hjälmkanten, men mest i huvudet.

Lennart stöp och blev liggande med blodet rinnande. Hela Slottshov störtade mot huggaren, och domaren fick fullt upp med att rädda honom. Han fick sedan matchstraff.

Lennart blev omplåstrad

och kom in i matchen en stund senare. Men han hade fått en liten hjärnskakning och fick i efterhand sy några stygn. Han bytte efter det till en ABC-hjälm som inte var öppen för yxhugg högst upp.

Näsetkillen lär ha blivit avstängd av den egna klubben. ●

IV.

Axlade domarrollen – slog axeln ur led

Karl-Ivar ”Kalle” Plomgren var den siste av bandyklubben Slottshovs grundare som gick ur tiden. I en annan artikel beskrivs när han fick en fullträff mot ögonbrynet. Många år senare slog han axeln ur led när han agerade reservdomare. ▶▶▶

► Det var på Ruddalen 1973. B-laget hade match. Men ingen domare syntes till. Jag stod i Slottshovs mål och pappa Kalle fanns med vid sidan av planen. Som vanligt på skridskor. Vi bestämde i lagen att vi skulle spela ändå, trots att resultatet inte skulle bli giltigt. Men vi ville ändå ha någon domare. Farsan tillfrågades och sade att han ställde upp men bara skulle blåsa för det nödvändigaste. Resten fick vi sköta själva.

Farsan var 59 år och ganska stabbig i skridskoåkningen. Han hamnade fel flera gånger när han inte i tid vek undan för spelare. I början på andra halvlek small det till. Han kom i vägen för en kille i vårt motståndarlag och stöp med högra axeln före ner i isen. Han skrek och hade jätteont. Det märktes att axeln gått ur led. Han fick linka av banan och glida sakta vid sidan, medan vi nu fortsatte helt utan domare.

Vid sidan om fanns också Randi Dahlgren, hustru till senioren Sixten Dahlgren och mamma till Leif Dahlgren som båda spelade med i matchen. Efter en stund så gick hon fram till Kalle för att trösta honom.

– Hur är det med dig Kal-

le, sade hon och kramade om honom försiktigt. Det räckte för att axeln skulle hoppa i led igen.

Han gick till läkare efteråt. Men vad skulle man göra. Den hade ju kommit rätt igen.

Men denna onda axel hoppade ur led några gånger till och ställde till med problem under resten av livet. Allt för att han ställde upp som reservdomare i en B-lagsmatch för Slottshov. ●

V.

Ville vara åskådare men blev högerback

Jag hade hört talas om den årliga stora fotbollsmatchen i ett par år. Varje sommar i Onsala var det en match på dåvarande Kaparevallen mellan Onsala BK och ett lag bestående av sommargäster. I sommargästernas lag brukade det finnas kända spelare. Nu skulle jag äntligen få en chans att få uppleva matchen. Det fick jag också. Men inte som åskådare utan som spelare.

► Fotbollsmatchen i Onsala var en gammal klassiker. Det var under den gamla tiden när Onsala bara hade en liten fast befolkning, men desto fler sommargäster.

Numera är det tvärtom. Den fasta befolkningen har flerdubblats och massor av sommarhus har gjorts om till permanentboende.

Vi skaffade vår tomt ute i Onsala sensommaren 1961. Redan då hörde jag talas om den årliga fotbollsmatchen mellan ortens lag, Onsala Bollklubb, och ett hopplockat lag av sommargäster. Det gick tydligen alltid rykten om att diverse kända spelare som var sommarboende i Onsala kunde tänkas ställa upp i sommargästernas lag.

Sommaren 1964 låg jag i lumpen. Jag hade precis avslutat en lång period på KA2 i Karlskrona och efter en veckas ledigt skulle jag göra resten av tiden på KA4 i Göteborg. På söndagen var det dags för den traditionella matchen på Kaparevallen.

I Gottskär sommarbodde den gamle fotbollslegendaren Gunnar Gren och i Mariedal landslagsmannen och proffset Ove Grahn. Båda hade syntts till i Onsala de senaste dagarna och

enligt tipsen skulle de vara med i matchen.

Jag kom till Kaparevallen i god tid med förhoppning om att få se de båda. Där fanns nu en publik på flera hundra åskådare, de flesta stående. Jag hamnade ganska nära omklädningsrummen. Där var vi flera som försökte kika efter de kända spelarna. Men de syntes inte till.

Istället märktes en rejäl oro utanför sommargästernas lag. Den tillfällige lagledaren suckade djupt.

Du ska spela högerback!

– Va fan gör vi? Vi är ju bara tio. Det saknas en gubbe.

Han slog ut med armarna och tittade vädjande runtomkring. Fick syn på mig, 20 år och vältrimmad.

– Grabben, spelar du fotboll?

– Inte seriefotboll. Jag ligger i lumpen och där spelar jag i kompaniets lag.

Han pekade mot omklädningsrummet.

– Du går in där och klär om! Det finns kläder och skor som passar dig och du ska spela högerback!

Det var inte mycket att fundera över. Jag gick in och nickade åt de andra spelarna som var färdigomklädda. Presente-

rade mig som Bengt och kläddes snabbt om.

Sen var det ut på planen och börja jogga och slå lite bollar fram och tillbaka mellan spelarna i laget. Det var spelare som knappast kände varandra utan bara hade det gemensamma att de sommarbodde på Onsala och spelade fotboll i olika lag i Göteborg med omnejd.

Onsalas vänsterytter sökte sig fram till mig. Han var nog mer än tio år äldre än jag. Det var ju vi som skulle mötas på samma kant snart. Jag skulle försöka stoppa honom när han fick bollen. Han räckte fram handen och hälsade med djup respektfull bugning.

Jag fick en känsla av att han trodde jag var en meriterad spelare från ett topplag i Göteborg. Det trodde han nog efter matchen också.

Flög över sidlinjen

Efter ett par minuter fick han en löpboll och försökte ruscha runt mig på yttersidan. Han var snabb, men jag var snabbare. När han trodde han var förbi mig slängde jag mig ner med högerbenet sträckt mot bollen framför honom. Det blev en perfekt glidackling. Min fot träffade först bollen

som flög över sidlinjen. Nästa träff var hur mitt ben och min glidande kropp flög in under honom. Så han åkte också ut över sidlinjen. Dramatiskt och omtumlande men helt schysst.

Jag reste mig och joggade inåt planen igen. Yttern reste på sig och tittade förvånat långt efter mig. Det där var han tydligen inte van vid. Två av mina lagkamrater kom fram och klappade mig på axeln.

– Bra gjort. Nu vet han vad som händer om han försöker samma sak igen.

Men det gjorde han inte. När han senare fick bollen spelade han den ifrån sig inåt mitten så han skulle slippa bli tacklad av planen en gång till.

Vi i sommargästlaget vann matchen klart. Några verkligt kända spelare hade vi inte med i laget. De två-tre bästa spelade i dåvarande division tre. Det var flera divisioner över Onsala BK som spelade i en så kallad gårdsgårdsserie. Att man fick plocka en spelare ur publiken för att sommargästerna skulle få fullt lag, det var nog en indikation på vad som komma skulle. Den klassiska årliga matchen är sedan länge nedlagd. Men i mitt minne lever drabbningen från 1964 starkt kvar. ●

VI.

Alla på bollen för vårt dreamteam

Sparka och spring. Helst alla på en gång på samma boll. Det verkade vara taktiken när vår skola våren 1968 satte ihop ett damlag i fotboll. Ett lag iklätt orange tröjor från mitt bandylag Slottshov. Våra tjejer spelade hellre än bra. Men roligt var det. Björn Edsta och Karsten Leeb-Lundberg var medicinmän. Självt var jag tränare, lagledare och lite grann massör. ▶▶▶